

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KOZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyíregyháza, Desseffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők

Bogács.

(Elmélkedés Pál apostolnak a Korinthusbeliekhez írt II. levelének II. rész. 24. verse alapján.)

Ha valaki tanulmányozza Pál apostolnak élet-történetét, amely az Ap. Cselekedeteiben és Pál leveleiben olvasható, két dolog tűnik fel: Pál apostolnak nagy szeretete az ő zsidó népe iránt s a zsidó nép vad gyűlölete Pál iránt!

Pál apostol szerette volna a választott népet megnyerni a Jézus Krisztus számára s őket a mózesi törvény igazi betöltésére nevelni — ők pedig abban a téves nézetben voltak, hogy Pál a mózesi törvény ellen dolgozik, s azért gyűlölték Pált, mint aki aláassa az ő vallásuk ósregi alapjait. Pedig Pál is csak azt hirdette, amit Jézus: Ne gondoljátok, hogy a törvényt vagy a prófétákat lerombolni jöttem. Nem azért jöttem, hogy leromboljam, hanem, hogy betöltsém azokat! Pál csupa izzó szeretet volt Krisztus iránt, aki néki, bűnös embernek megjelent, csupa szolgálatkész áldozatot hozni tudó szeretettel viselkedett népe iránt. Magára vette a felsőbb és alsóbb néprétegek megvetését, éhezett, szomjazott, bilincsbe verette, börtönbe záratta magát s ötször kapott a zsidóktól negyvenet; háromszor megkorbácsolták s egyszer megkövezték; háromszor szenvedett hajótörést; veszélyben volt a rablók közt, a saját népe közt és a pogányok közt. Tehát éppen eleget szenvedett! Miért? A Jézus Krisztusért, aki azt mondta, mikor Pál megtért: «En meg fogom mutatni neki, mit kell szenvednie az én nevemért!» (Ap. Csel. 9., 16.)

Pál sokat, igen sokat szenvedett! Kereszt-hordozó volt, igazi keresztény; akit nem a vizkereszttség tett azzá, hanem a szentlélekkel és a szenvedések tűzével való kereszttség!

Ma sincs ez másképp. Aki a Jézus Krisztust követni akarja, annak el kell készülnie lennie arra, hogy úgy a saját háznépétől, mint másoktól, falujabelijétől, városabelijétől, sőt a felsőbb-ség részéről is gyűlöletben, megvetésben s ül-

döztetésben részesül. «Mindazok, akik kegyesen akarnak élni a Jézus Krisztusban, üldözést fognak szenvedni.» (II. Tim. 3., 12.) Ezt mindnyájan megtapasztaltuk, akik a feltámadott Jézus Krisztusban hívők lettünk, akik nemcsak vízzel, hanem Szentlélekkel és tüllel kereszteltettünk! És jól is van ez így, hogy a Krisztus követői szenvednek, mert ezáltal mélyebb lesz a hitük, erősebb a bizalmuk az élő Istenben, beszédesebb a lelkiismeretük a bűn elleni küzdelemben s kitartóbb a hűségük a Megváltóhoz, aki maga is járta a szenvedések útját egészen a gólgotai keresztfaig!

Ha ma a Jézus Krisztus követői, az Ur igaz imádói, mindig többet és többet szenvednek, akkor az is csak megerősíti a bibliában foglalt jóvendőléseket: «Törvényszékekre adnak titeket és zsiznagóáikban megostoroznak, helytartók, királyok elé visznek titeket én értem, gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki végig megáll, az üdvözülni fog.» Küldlek titeket mint juhokat a farkasok közé.» «Aki nem veszi fel keresztjét, s nem követ engem, nem méltó hozzám.»

Tehát az követi a Krisztust, aki a keresztet felveszi, aki eltűri a farkasok vad fogycsorítását s azt, hogy éles körmeikkel marcangolják testét, aki feleselgető szó nélkül, békeességgel tűri, mikor a Krisztusért, láncra, bilincsbe verve, börtönbe kísérik, vagy felsőbbségek elé vezetik s ott megostorozzák, vagy botütéseket, vagy korbácsütéseket mérnek rá. A juhok nem is várhatnak mást a farkasoktól, minthogy azok rátörnek a juhokra s vadállati természetüknek megfelelően elbánjanak a védtelen juhokkal. Nem a Jézust is úgy viszik a keresztre, mint az ártatlan, hangját sem hallató bárányt? Szólt-e Jézus egy szót is, panaszkodott-e, tiltakozott-e? Nem. Csendesesen tűrte a farkasok fogcsattogtatását. Ime a Mester mutatta meg a tanítványoknak, hogyan kell tűrni, szenvedni s hűségnek lenni mindhalálig!

Nézz a Mesterre s tanulj tőle, mit jelent keresztyénnek lenni!

Sokan a mai keresztyének közül azt hiszik, hogy ma már nem kell szóról szóra érteni azokat a szavakat, amiket az Ur mondott a szenvedésekről. Tévednek! A világ csak azt szereti, ami az övé, ami pedig az Uré, azt gyűlöli, üldözi.

Hogy mennyire szóról-szóra ismétlődik az Ur Jézusnak szava ma is, el akarom mondani. 1924-ben, pünkösöd utáni kedden elmentem Mezőkövesdre s onnan a 12 kilométernyire fekvő Bogács községbe. Gyönyörű idő, szép műút, jobbról-balról lombos eperfákkal szegélyezve. Hullámzó buzatáblák, ameddig a szem ellát; kék buzavirág, piros pipacs az árokpartokon; édes pacsirtadal a levegőben. Előttem gyönyörű kék szinben az égnek emelkedő Bükk hegység. A Bükkhegység lábánál a több ezer holdas egri káptalan, melynek egyik óriási tagja a hegynék menő bogácsi erdő. Az erdő szélén, kis völgykatonában elzárva a 3000 lelket számláló róm. kath. lakosságu Bogács község. Jómódra valló költőházak, kőkerítésekkel körülvéve, cseréppel, palával fedve. A falu közepén karsu templomtorny, tör az ég felé, mutatván az érkező idegennek, hogy itt is az ég felé irányul a halandó ember tekintete s onnan várja Bogács földtúrú népe is az Isten áldását.

A bogácsi nép között egy szomszédos falubeli kovácmester, olvasni kezdte a bibliát, hang-

súlyozván, hogy Urunk, Jézusunk nemsokára vissza jő, megalapítja ezeréves birodalmát s akkor a bűnösök, hogyan tudnak majd előtte megállani s vele együtt résztvenni az ezeréves országzásban? Sokan önvizsgálatot tartottak e beszédre. Megijedtek bűneik sokaságától, öszszelörttek, bűnbánatot tettek, a golgotai keresztt alá jöttek hívő lélekkel s Pál módjára megtérve, új életet kezdtek. Az egyik nagy káromkodó ember volt, az egész falu ismerte; azóta egy káromló, durva szót nem ejtett ki a száján. A másik meg más bűnben találta magát vétkesnek; megbánta, jóvátette s elmerült a biblia olvasásába, hogy még több világosságot merítsen belőle s igazán meg tudjon térni s Krisztus nyomdokaiba lépni, mint ahogy sokszor hallotta a templomban: «Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa!» Többen is voltak, akik szinte naponta kezükbe vették a bibliát, hogy abból okulva, erőt merítsenek Krisztus követésére. A biblia olvasása után rájöttek arra, hogy ők rossz emberek. De meg akartak változni, új emberek, jó emberek akartak lenni, akik már nem káromolják, hanem imádják az Istent; nem önzők, hanem áldozatkészek; nem hazugok, de igazmondók; nem hitetlenkedő, világiás gondolkozásuak, hanem hívő, bibliás emberek! Ők a belső, a lelki, ujjászületés után vágyódtak. E célból összegyülekeztek minden héten Győri József, Fő-utca 5. sz. házában s ott a maguk egyszerű, becsületes, magyar módjuk szerint énekeltek, vallásos énekeket s hol egyik, hol a

Hó olvadás.

Hatal

Szürke. Minden szürke körös körül. Viz. Sár. Felhő. Ilyen most a tájék. De még sem mindegy. Utam regelenként három hóbucka mellett visz. Mind három viaskodik az enyhülő idővel. A sártól, latyaktól piszkosak, mind hármat megtépázta az uralkodni akaró nap s csak néhol látszik az egykori fehérségükből valami. És amint regelenként elballagok mellettük, napról-napra kisebbeknek, töpörödöttebbeknek s sárosabbaknak látom őket. Pedig szépek, nagyok, hófehérek voltak. Fagyosan állottak, merészen csillogtak a verőfényben és büszkén néztek farkaszemet a nappal. S most mindhárom, mint piszkos muló sártomb éktelenkedik. Erről a három mulékony kis hóbuckáról eszembe jut három történet...

Budapesten az Erzsébet körut és Rákóczi ut sarkán az egyik palota tetején áll egy Merkur szobor. Egy koszorút tart magasan a levegőbe s amint emeli gyönyörű izmai megfeszülnek s hatalmas mellkasa kidomborodik. Ideális atléta alak. Egy magyar sportember volt a szoborhoz a modell. És ez a sportember, ez az ideálistestű, atléta fiatalon, tüdőbajban halt el... Az egyik hóbucka elolvadt... Fiatalon, tüdőbajban. És sár lett.

A másik történet, diák időből vajó. Az egyik budapesti sporttelepen atléták gyakorolják magukat a különböző sportban. Az egyik súlyt dob, a másik ugrik, a harmadik fut, negyedik gerelyt hajt. A gerely repül. Nyakszirten üti a futót. A futó elesik és — amint már ilyenkor a gyászjelentésen jelezni szokták — rövid, de kínos szenvedés után elhuny. Délután vígan ment ki a sporttelepre. Örült az életnek, ruganyos izmainak, fürgé lábainak, jó tüdejének. Egyszer csak repül egy gerely s mintha egy óriási ceruza volna, pontot tesz az atléta fiatal, erős, büszke életére. A fagyos, kemény hóbuckából is puha sár lesz.

Még mindig a régi diáklemeim között vájkálok és keresek valamit, amit még abból az elmúlt, kínos életből áthozhatok, hogy okuljak, tanuljak belőle. Sikerült is valamit előhoznom. A harmadik hóbucka... A cirkuszban láttam azt az erőművészt. Hatalmas homokkal telt zsákokat játszi könnyedséggel emelt fel s vagy hat embert tartott ki egy deszkán. Szép szál barna ember volt. Azután nemsokára olvastam egy újságban, hogy az erőművész meghalt. Három-négy napig volt beteg.

Meghalt három atléta; három hóbucka elolvadt... És te érzed-e, hogy neked is egyszerű itt kell hagyni mindent. Hiába fiatalság, egész-

másik olvasott egy részt a bibliából s azt közösen megbeszélték. Így tanulgattak, így buzdították egymást s összejövetelüket imával fejezték be.

A kedves olvasó az eddigiek után azt mondaná, lát ez mind igazán nagyon szép, nagyon helyes, bár tenné meg minden magyar falu népe, hogy a kocsma helyett, egy privát házba gyülekezzenek s olvasnák együtt a bibliát. Az öskeresztyének is így tettek, hogy hol az egyik, hol a másik házában gyülekeztek, zoltárokat énekelve, az írást olvasva és magyarázva. Hisz jobb az, a magyarnak is, ha a bibliát forgatja s nem a kártyát. Jobb, ha népünk imádkozó, Istenfélő nép, mint Istenkárómló, mulató, se isteni, se emberi tekintélyre nem néző. Jobb, ha népünk zoltárokat énekel, mint trágár kuplékat. Jobb, ha bibliát olvas, s nem szennyiratokat meg álmoskönyvet.

Eddig én is azt hittem, hogy minél több olyan falu és város van szerte e honban, ahol bibliát olvasnak, zoltárokat énekelnek s imádkoznak, annál inkább örülnek, éppen azok, akik a nép nevelésével s művelődésével megbíztak. Azt hittem, hogy a bogácsi biblia olvasóknek is örvend majd mindenki, aki hallja, hogy ott is van már egy oly kör, aki már nem részegeskedik, nem verekedik, nem kártyázik, nem káromkodik, nem erkölcstelenkedik, hanem imádja és szolgálja az Istent! Eddig azt hittem, de a bekövetkezett események másról győztek meg. Ugyanis március 8-án este, mikor a bo-

gácsi kis biblia olvasó gyülekezet együtt volt megint, bejött két csendőr s az összes jelenlevőket (olyanokat is, akik csak először és másodszer voltak a bibliaolvasásnál jelen), összeszűrték s a község házára kísérték. A férfinépet külön s az asszonynépet is külön szobába zárták. Most megkezdődött az a halatlan eset, hogy a 17 férfit, egyiket a másik után lefektették a padra s bikacsokkal, nemcsak 25-töt, se nem 40-et, hanem némelyikre még többet is rávert a két markos csendőr. Az embertelen kínzás s az óriási fájdalom miatt, hátborzongató ordítózásba kezdtek.

Ezután a bikacsok kezelés után hazaengedtek mindenkit azzal a szigorú meghagyással, hogy másnap reggel 8 órakor a község házában legyen mindenki! Ott is voltak. Onnan csendőrfedezet mellett elhajtották a misére menő nép nagy ámulatára az egész csapatot a szomszédos Noszvaj községbe s ott is összefogdosták a bibliaolvasó embereket. Onnan aztán 11 órakor megint hazahajtották az éjjel véresre vert, magukat alig tovavonszó, embereket Bogácsra.

A bibliákat, énekeskönyveket, mint bűnjelket a mezőkövesdi főszolgabírói hivatalba szállították s szigorúan megparancsolták, hogy a legsúlyosabb büntetés terhe mellett, ne merjenek még egyszer összejönni s bibliát olvasni.

Igy mondták el nékem azok, akiket megverték s azt kések is bármikor, bármilyen hatóság előtt bizonyítani! Egy félnapot töltöttem ezekkel a tősgyökeres, becsületes arcu, intelli-

ség, erő, szépség, jókedv, gazdagság, tisztesség. Hlába minden. Közeledik az örökélet verőfényes, örök tavaszi napsugara és felolvassza a te büszke, csillogó hóbuckádat, a testedet. Próbáld-e át-érezni, hogy mi az, amikor érzed, sejtled, tudod, hogy most pillantasz utoljára. Lehunyod a szemed és azután nem látsz többé semmit e földi szemeiddel. És hallod szeretteid suttogó hangját, de sejtled, hogy talán csak percek mulva öröksü-ketség ül füled ajtajába s egy hangot sem enged be többé.

Képzeld el azokat az utolsó perceket, amikor halk hangod is elhal s többé nem nyitod fel ajkadat. Azt az ajkat, mely annyiszor huzódott mosolyra és görbült sírásra. És azután...

Azután gyászoló családod az orvoshoz siet bizonyítványért. Azzal az anyakönyvi hivatalba mennek bejelenteni, hogy meghaltál. Onnan a temetés rendezőhöz. Kiválasztanak számodra egy koporsót. Arra ráfestik a nevedet. Kérlek képzeld el a nevedet egy koporsó földén. Z. I. éltennyi és ennyi évet. Azután fölraflatóznak. Jönnek a rokonok. Az ismerősök kíváncsian érdeklődnek, hogy is történt a halálad? Milyen volt utolsó órád? Kérlek képzeld el. Jön a temetésed ideje. Délelőtt 11 órakor, vagy délután. A pap megkezdí a szertartást, a család felzokog. És te csak fekszel ott a koporsóban. Haloványan, becsü-

arccal, összekulcsolt kezekkel. Egy szót sem szólhatsz többé. Nem tiltakozhatsz. A halál jön és visz. Nincs menekvés... Csak egyetlen egy, mit minden felcsukló zokogáson keresztül s minden szertartáson át is meg kell hallanod. — Én vagyok a feltámadás és az élet. Ki hisz énbenem, soha meg nem hal. — Óh kívánd majd akkor abban a nehéz órában az Ur Jézus e szavait hallani.

Amikor a téli álmom után fejszerken a föld, hogy feltámadjon, újra éljen, teremjen, virágozzon, óh testvérem és barátom, akarj te is, az Ur Jézus feltámadási erőivel ujja éledni, gyümölcsöt teremni s virágozni. Hogy amikor eljő az utolsó pillanat, ne rémülten révedező tekintettel meredj a jövőbe, hanem mint kinek kezét az ég, föld s tenger Mestere fogja, hogy átvigyen az örök életbe, örömmel és diadallal kiálthasd: — Halál hol a te fullánkod? Pokol hol a te diadalmad.

Holnap megint a három sáros hóbucka mellett kell elmenem. Megint kisebbek, piszkosabbak lesznek s mi is egy nappal közelebb leszünk a sírhoz.

Készen, vagy?

(1—j—ó.)

gens gondolkozásu, nyílt eszü, szorgalmas földturó magyarokkal! Ugy a férfi, mint a nő nem, a megtestesült őszinteség, szorgalom, becsület. Láttam bennük a lelki étel után, a megújulás után való vágyódást. Azt mondták, hogy ők nem elégesznek meg a külső jóléttel, tisztasággal, ők belső, lelki nyugalom és békeség után vágyódnak! Őket megkapta Jézus eme mondása: «Boldogok, akiknek szive tiszta!» Ők tiszta szívűek akarnak lenni. Szenny- és makula nélküliek, hogy megállhassanak az Ur ítélőszéke előtt!

Mikor az egyetemre jártam, azt tanultam, hogy Husz János lelkiismeretétől kényszerítve, a biblia alapján azt hirdette, hogy a pápa nem bocsáthatja meg a bűnöket. Emiatt őt 1412-ben kiátkozták az egyházból, majd 1414-ben Konstanzba idézték s ott, dacára annak, hogy maga Zsiginond császár meg a pápa ígérték neki, hogy bántódása nem leszen, mégis bebörtönözték s nem sokat törődve az igazsággal, lelkiismereti szabadsággal s hitbeli meggyőződéssel: 1415. július 8-án máglyán megégették! Husz azt tanította a Krisztus egyházáról, hogy ha valaki külsőleg hozzá is tartozik az egyházhoz, sőt hivatalt s magas méltóságot is visel, az még nem vonja maga után azt, hogy az illető tényleg tagja a Krisztus igaz egyházának, a Krisztus testének.

Husz Jánost a középkorban hitbeli meggyőződése miatt máglyán megégették.

Luther Mártont is ugyancsak hitbeli meggyőződése miatt átkozták ki pápai bullával az egyházból s kimondták azt is, hogy bárki találja őt, bárhol, leütheti az eretneket mint egy kutyát! Isten kegyelme ezt azonban nem engedte meg!

Azt is tanultam, hogy Servet Mihályt, mert bibliai alapon, lelkiismeretétől kényszerítve, tagadta a szentháromságot, s egyéb meggyőződése miatt is ellenkezésbe jutott, úgy a lutheri, mint a kálvini teológiával, Genfben, 1553. október 27-én mint eretneket, máglyán megégették.

Zsilinszky Mihály jeles történetében azt is olvastam, hogy Rád földesura 1728. április 25-én a szegény jobbágyok által épített templomot erőszakkal úgy vette el, hogy a galambösz öregeket, presbytereket deresre huzták s mindegyikre 12-öt csaptak, hogy nagy sirva kelljenek fel. A prédikátort órák hosszáig szünet nélkül zaklatták, hogy ereje fogytán ajuldozott. Mikor ez sem használt, akkor «a papok, lutheránusokat és kálvinistákat külön-külön rekesztve mindegyikre 100—100 botütést parancsolt Vay Ádám földesur.» (Zsilinszky. A magyarhoni protestáns egyház története 375. old.)

Az is fel van jegyezve Magyarország történetében, hogy volt idő, mikor Nádasdy Ferenc gazdag főúr negyvenezer jobbágyát erőszakosan áttértette a luth. hitről a kath. hitre s Pálovich István bechői ev. lelkész bibliáját nyárson égetlette meg.

Karaffa Antal tábornok Eperjesen vértörvénysszéket állított fel s rövid idő alatt 24 embert végzett ki, előbb kegyetlenül megkínóztán őket. Az is fel van jegyezve, hogy 1674. március 5-én Pozsonyban 336 prot. lelkész ítélték el bibliai hitük miatt és ezek közül 41-et a nápolyi gályákra hurcoltak s fejenként 50 aranyért adták el.

Volt idő hazánkban, amikor 1523-ban a budai országgyűlésen ilyen törvényt hoztak: «A lutheránusokat és pártfogóikat mint nyilvános eretnekeket s a boldogságos Szűz Mária ellenségeit fejük és jószáguk vesztésével kell büntetni.» Majd az 1525-iki rákosi országgyűlésen meg azt mondták ki: «A lutheránusokat az országból ki kell irtani s bárhol vannak, nemcsak az egyháziak, de a világiak is fogják el és égessek meg őket!»

Azt hittem, ezek az idők rég elmúltak s szép hazánkban, melyen végigsöpört már egyszer az 1848-iki szabadságharc, az: Egyenlőség, Testvérség és Szabadság magasztos jelszavával; s amely átment most a véres világháborun, örökre letűnt az erőszak, az önkény, a deres, a botbüntetés, a lelkiismereti szabadság üldözése! Azt hittem, hogy csak a középkorban történhetett meg, hogy az embereket hitük, meggyőződésük miatt az uralmon levők karhatalommal, máglyára hurcolták, vagy gályára eladták, vagy deresre huzták s adtak 12 avagy 100 botot! Azt hittem, csak a zsidók voltak olyan elvakultak s dühösek, hogy Pál apostolnak 5 izben is adtak 40—40 botot s háromszor korbácsolták véresre. De az Urnak 1924-ik évében, márc. 8-án Magyarországon Bogácson is megförtént az, ami Pál apostollal történt s ami 1500-ban a hitvallókkal történt! Ezek után nem mondom, hogy a történelem nem ismétli magát! Sőt ezekután várom, hogy itt is, ott is kigyulladnak megint a máglyák s nyársra fűzik a mezőkövesdi főszolgabírószágon bűnjelekként szereplő bibliákat és énekeskönyveket!

Miért van az, hogy a bűneiből megtérő, istenfélő, bibliás életet élni akaró embereket bántalmazzák, üldözik, botozzák, ostorozzák, gályára, máglyára dobják?

Mert nem bírják el az ilyen emberek életéből kiáramló világosságot, mely a világ sötét bűneire rávilágít! Mert a sötétség nem szereti a világosságot!

Hazánk bibliaolvasó és bibliát szerető népe, borulj térdre s könyörögj az Egek urához, hogy jöjjön el az ő országa, hol testvér a testvért, keresztény a keresztényt, magyar a magyart nem bántja! Jöjjön el végre már az az ország, ahol nincs felekezet, nincs faj, csak Isten képére teremtettt ember, ki egymásnak szerető, megértő, igaz testvére, az Ur Jézus Krisztus igazi tanítványa, kik megvalósítják az egy akol és egy pásztor-magasztos; szép eszméjét.

Igen, jöjjön el mihozzánk is ez az ország!

HIREK.

— **Isten ígéje a gyermek lelkében.** A világhírű theológiai kézikönyvek tudós kiadója, az angol Hastings legkiválóbb munkái közé tartozik a gyermek bibliamagyarázatoknak pompás gyűjteménye a Biblia nagy textusainak alapján. A nagy körültekintéssel és finom pedagógiai hozzáértéssel összeválogatott munkát magyar nyelvbe ültették át Erdős Károly dr. theol. ig. Halmi János dr. theol. m. tanár, Herczegh József dr. amerikai, Csontos Béla keszthelyi lelképásztorok, Gáty Ferenc reszprémi vallástanár és Incze Gábor Kálvin Szövetségi lelkész. Az első kötet, mely 50 bibliamagyarázatot tartalmaz, május havában jelenik meg. A magukat előjegyzők a bolti árnál 25 százalékkal olcsóbban, körülbelül 35.000 koronáért kapják meg az értékes munkát. Előjegyzéseket elfogad levelezőlapon a Bethlen Gábor Könyvkereskedés (Budapest, Kálvin tér 8.)

— **Kaposvár.** Nagy örömnappal voltak a kaposvári gyülekezetnek február 8–14-ig. Löbel János prédikátor testvérünk tartott esténként evangelizációs istentiszteleteket. Az Ur erősen munkálkodott. Az Urtól egészen távol álló lelkeket az Ő közelségébe vont. Olyan lelkek pedig, akik már ismerték az Urat, teljesen átadták magukat az Urnak. Boldogság volt látni a Szentlélek ezen munkásságát. Vasárnap volt az örömnapok legszebbje. E napon felvettük a legelső 4. rendes és 4 próba tagot. Az Urnak legyen hála és dicséret a gazdag áldásért.

— **Halálozás.** Még 1925 december 24-én temettük el Nyíregyházán Debrowszki Jánosné, született Pápai Erzsébet festvérnőnköt a gyülekezet s igen sok rokona s idegen részvétele mellett. Testvérnőnk 5 hónapon át volt súlyos beteg. A debreceni klinikán műtét útján is keresett gyógyulást. Sokat, igen sokat szenvedett. De belenyugodott a szenvedésbe s abba is, hogy számára itt e földön már nincsen gyógyulás. Tudta, hogy Mestere, aki őt is hívővé tette, odafele elkészített számára is egy helyet, s azt csak akkor foglalhatja el, ha a szenvedések tüze által teljesen megtisztult. Alig egy éves házassága után 24 éves korában, felcserélte testvérnőnk a földi házát a mennyei házával. Most már ő is odaát dicsérheti az Urat!

Dickmann Ferenc, a budapesti német gyülekezet tagja, a zemplénmegyei Szegin halt meg II. 6-án. A nyíregyházi testvérek fiatalabb tagjai elmentek Szegire s ott Viktor Róbert, a miskolci gyülekezet prédikátora, a falu lakosságának őszinte részvételével, temette el sokat szenvedett testvérünket. Németországból jött át hazánkba. Valamikor gazdag sörgyáros volt; most nagyon szegény lett. Azonban lelke, mely azelőtt nem rendelkezett Jézussal, most az Uré volt s így, mint gazdag ember halt meg, aki tudta, hogy bűnei megbocsáttatnak s hogy részese az örökéletnek. Testvérünk sokáig betegeskedett. Ima, bib-

liaolvasás s az Urvacsoara élvezete, adta meg neki az erőt arra, hogy viselje a súlyos keresztet amit az Ur reá rakott. Nem zúgolódott. Inkább hálaikat adott az Urnak, hogy őt, az elveszett fiut is visszafogadta atyai hajlékába. Ő bizott az Isten irgalmában s megbékélve térhetett haza.

— **Kerületi gyűlés.** A magyarországi missziói konferencia prédikátorai folyó-évi április 6–8-ig *Kispest*en Nagy Sándor-utca 5. sz. alatt tartják Funk M. superintendens elnöklete alatt kerületi gyűlésüket. A tárgysorozat a következő: Április 6-án este fél 8 órakor: Megnyitó Istentisztelet! Tartja: Löbel J. és Hecker H. Április 7-én délelőtt 9 órakor: Imaóra. Vezeti: Funk M. Április 10. Bevezetés a thessalonikai levelekbe. Marquard E. Délután 3 órakor: Bibliamagyarázat I. Thess. 1., 1–10 alapján, tartja: Wallrabenstein J. Délután 4 órakor: Bizottsági gyűlések. Este fél 8 órakor. Prédikáció: Marquard E. Április 8-án délelőtt 9 órakor: Imaóra. Vezeti: Schmidt J. Április 10-én. A prédikátor házi látogatásai. Kreutzer K. Délután 3 órakor: Bibliamagyarázat I. Thess. 4., 13–5. Dr. Szalós A. Délután 4 órakor: Bizottsági gyűlések. Este fél 8 órakor: Befejező istentisztelet! Márkus J., Viktor R. A kandidátusok vizsgái április 6-án délelőtt 9 órakor kezdődnek. Budapest, Felső erdősor 5.

— **Az 1926. évi március 17-én és 18-án St.-Becsejen** tartandó prédikátor-gyűlés sorrendje: Kedden, március 16-án este fél 8 órakor: megnyitó istentisztelet, vezeti Jacob János, Szup. — Szerdán, március 17-én délelőtt 9 órakor: Urvacsoara, osztja Jacob János, Szup. Délelőtt 10 órakor «A ker. gyülekezet feladata az ifjúsággal szemben», előadó: Mayr Nándor prédikátor. Délelőtt 11 órakor ülés. Délután 2 órakor: Bibliaóra. Ef. 6, 10–13, tartja Drumm A. prédikátor. Délután 3 órakor: Homiletikai gyakorlatok, vezetik Sebele Gy. és Drumm F. Délután 4 órakor ülés. Este fél 8 órakor: Evangelizációs istentisztelet, tartja Sebele Gy. Csütörtök, március 18-án délelőtt háromnegyed 9 órakor: áhítal, vezeti Jacob János, Szup. Délelőtt egyegyed 10 órakor: «Isten országa.» — előadó Lichtenberger V. Délelőtt 10 órakor: Teerstégen életrajza, előadó Sebele Gy. préd. Délelőtt 11 órakor: ülés. Délután 2 órakor: Biblia óra. Ef. 6, 14–20, tartja Lerch J. prédikátor. Délután 3 órakor: Az őszi gyűlés sorrendjének előkészítése. Este fél 8 órakor: Evangelizációs Istentisztelet, tartja Mohr J. prédikátor. A prédikációi vázlatokat 4 héttel előbb be kell nyújtani az elnökhöz. A jelölteknek vizsgája, március 16-án, kedden lesz megtartva, délután 2 órakor. Novisad, 1925. január 25. A jegyző: Drumm Nándor. Az elnök: Jacob János.

— **Hítmélyítő konferencia Sekicsen.** Február 1–4-ig volt jugoszláviai testvéreinknek hítmélyítő konferenciája a bácskai és bacska körzetnek minden prédikátora

s a gyülekezetek kiküldöttei szép számmal jelentek meg e konferencián. Jó, hogy sekícsi testvéreink tavaly megnagyobbították kápolnájukat, így legalább be tudta fogadni a sok vendéget s érdeklődőt. Az efezusi levél 4. része volt a konferencia témája. Az 1—16. terjedő verseket *Wallrabenstein J.* nyiregyházi prédikátor magyarázta. A 17—19. verseket Sebele Gy. veliki becskerekai prédikátor, a 20—24. verseket *Drumm F.* stari-becseji prédikátor, a 25—29. terjedő verseket Mohr J. mramoraki prédikátor, a 30—32. terjedő verseket pedig *Sepper K.* sekícsi baptista prédikátor magyarázta. Többen szóltak hozzá úgy a prédikátorok, mint a hallgatók sorából. Minden nap imaórával kezdődött. Csütörtök délelőtt *Jakob János* superintendens urvacsorát osztott. A délelőtti s délutáni órák a kítüzött téma feletti elmélkedéssel teltek el. Mivel szomjazó s imádkozó lélekkel gyülekeztünk össze, az Ur megáldotta ezen összejöveteleket. Sokak szemében ott ragyogott a bánat könnye s az Isten bűnmegbocsátó kegyelme feletti öröm. Ahányan voltunk, éreztük, hogy Isten Szent lelke munkálkodik köztünk. Olyan dolgokra is ráterelte a Lélek figyelmünket, melyekről más alkalmakkor nem igen szokás nyilvánosan beszélni s imádkozni. Hálával vettük az Ur-tól, hogy a hívők életének ilyen pontjára is ráirányította ezen a konferencián a figyelmet.

Öt estén át *Wallrabenstein J.* prédikátor zsufolt kápolnában tarthatott evangelizációt s hívhatta a népet megtérésre, újjászületésre s az Isten kegyelmének átvételére. A szívek mélyéből felfakadó sóhajok, a szemekből kicsorduló könnyek s az evangelizáció után rögtön megtartott imaórán elhangzó imák, azt mutatták, hogy több lélek megindult az Atyához vezető úton. Ha jugoszláviai testvéreink s *sekícsi* testvéreink továbbra is oly hűségesen tesznek bizonyosságot az élő Krisztusról, akkor minden helyen kicsinyeknek bizonyulnak majd a kápolnák s az eddigi helyeken kívül az aratás Ura, még más helyeken is megnyitja a munkára az ajtót! A hűséges, kitarító s missziózó munkához nagy lendítő erőt adott e hitmélítő konferencia, prédikátoroknak s tagoknak egyaránt. Az Ur neve dicsértessék most és mindörökké.

— **Evangelizáció Sivácon február 7—10.** A sekícsi hitmélítő konferencia után *Drumm Adolf* crvenkai prédikátor evangelizációs munkára meghívta *Wallrabenstein J.* nyiregyházi prédikátort a siváci gyülekezetbe, hol négy napon át délelőtt és délután hívek és érdeklődők, egészségesek és betegek látogatásával, esténként pedig a szép gyülekezeti helységben Isten Igéjének hirdetésével szolgáltak. Estéről-estére megtelt gyülekezetünk s nagy figyelemmel hallgatták az Igét. A crvenkai ifjuság énekkara, valamint *Drumm* prédikátor szóló énekei, amiket harmoniumon kedves neje kísért, szintén jó benyomást tettek a hallgatókra. Hisszük, hogy e

négy napos magyetés sok ember életében változást fog hozni.

— **Evangelizáció Sentán február 11—14.** A siváci evangelizáció befejezése után *Drumm Ferdinánd*, a stari-becseji gyülekezet prédikátora a körzetéhez tartozó Sentára hívta meg *Wallrabenstein J.* prédikátort, hogy ott is négy napon át hirdesse az Ur Igéjét. Ottani munkánk a kezdet kezdetén van. Egy nagyon kis szobában, esténként alig páran gyülekeztünk össze. De akik együtt voltak, buzgó lélekkel fogadták be az Igét s kérték imáikban az Egek Urát, hogy abban a nagy városban, hol úgy hódolnak az ivásnak, táncnak, bűnnek, ő térítsen meg lelkeket. A hívő kis csapat szeretne kovász lenni az Ur kezében, hogy még sokan megtérjenek Jézus-hoz. A délelőtti és délutáni látogatások, beszélgetések, felvilágosítások, bizonyára nem hiába végzett munka. Adjon az Ur felülről sok áldást erre a megvetésre is.

— **Vendégszónoklat Stari Bécsejen, Veliki Becskereken és Novi Sadon.** A sekícsi hitmélítő konferencia után, valamint a *siváci* és *sentai* evangelizáció után lapunk szerkesztője egy vasárnap d. u. kétszer szolgálhatta a *stari-becseji* magyar gyülekezetnek. Igen nagyszámú, figyelmes hallgatóság gyülekezett össze. Különösen említésre méltó az ifjuság közt folyó szép munka, valamint az is, hogy feltűnő sok férfi érdeklődik ott az Ige iránt. A veliki-becskerekai gyülekezet tagjai szakavatott vezetés mellett szépen gyarapodnak belsőleg s számban külsőleg is növekednek. A *novisadi* gyülekezetben szerkesztünk egy másik vasárnap délelőtt és délután szolgálhattott. A délutáni istentisztelet alkalmával ottani szép kápolnánk zsufolásig megtelt hallgatókkal, valamint felső leányiskolánk növendékeivel s felügyelő személyzetével. *Jakob János* superintendens testvérünk titkár és segéd nélkül bonyolítja le óriási nagy területének összes ügyeit, amellet a pénztárosi teendőket is végzi s hozzá a *novisadi* gyülekezetnek rendes prédikátora. Ez a munkakör három ember számára is elég tennivalót adna. Az Ur segítségével, testvérünk mégis egyedül győzi e nagy munkát. Adjon az Ur neki sok testi és lelki erőt szép hivatása teljesítéséhez!

— **Schmidt János** dombóvári prédikátor és neje örömmel tudatják, hogy február 6-án az Ur megáldotta őket egy egészséges leánygyermekkel, kinek neve Hulda. Első gyermeküket az Ur oly hamar szülította magához. Adjon Isten a boldog szülőknek e leánygyermekben gazdag kárpótlást és vigaszt az elhunyt első gyermekért.

A nagy jégen vigyázva lépkednek az emberek. Pedig egy megfagyott vízcseppen is lábukat törhetik. Ha a nagy kísértések között óvatossá vágyunk, gondolj arra, hogy a kisebb kísértésekben is elbukhatsz.

Budapesti Otthonunknak évi ünnepélye.

«Otthon»-unk 1926. január 31-én évi ünnepét ünnepelte. Ez az évi ünnepély a 15-ik lett volna, mert az «Otthon» 1911-ben létesült; de a háború, a forradalom s a bolsevizmus miatt az évi ünnepélyek elmaradtak. A délelőtti magyar és német istentiszteleteken már megemlékeztek a prédikátorok Otthonunk nagy jelentőségéről. Délután pedig az «Otthon» lakója, *Peschko* Zoltán zeneakadémiai hallgató rendezett nagy hallgatóság jelenlétében kitünően sikerült koncertet, melynek tiszta jövedelme az «Otthon» javára fordított. *Zupfinger* E. k. a zongoraművész *Chopin*től és *Rachmaninoff*tól játszott néhány darabot. *Dr. Lang E.-né* Bach és *Hayden* műveiből énekelt, *Sonkoly J.* hegedűművész jeles zeneszerzők darabjait játszotta. Az összes művészek igazán kitünően játszottak. Ezen a délutánon érezni lehetett, hogy az ének és a zene művészi előadása a paradicsomnak tisztaságát juttatja eszünkbe. Este az «Otthon»-ban kedélyes hangulatban voltak együtt.

Jelenleg 31 személy lakja «Otthonunkat». Ezek közt van 3 szigorló orvos, 2 állatorvos; 3 bölcsészethallgató, 3 műegyetemi hallgató, 9 magánhivatalnok, 2 kézműves, 1 reáliskolai tanuló és 1 gyakornok.

Az «Otthon» női osztályán 8. nő és leány lakik, kik részben óraadással s részben üzletekben foglalkoznak.

Sokszor kérdezik tőlünk, van-e ennek az «Otthon»-nak valami gyakorlati eredménye? Nem akarunk az eredményekkel dicsekedni, de örömmel ismerjük el, hogy Isten e téren is alkalmakat nyújtott nekünk arra, hogy a főváros bűnös forgatagába kerülő ifjaknak s nőknek a mai nehéz lakásviszonyok között egy tiszta, s kellemes, jó «Otthon»-t nyújthassunk, hol a családi jelleg teszi vonzóvá az otthagást. Alkalmunk van egészséges, lakást, jó élelmet, adni s lakóinkat a legdrágábbal: Isten Igéjével is megismertetni, magánbeszélgetés és istentisztelet tartása által. Alulírott Ján. 5., 6. alapján e kérdés felett elmélkedett az évi ünnepen: «Akar-s-e meggyógyulni?» Hangsúlyozta, hogy «otthonunk» a fiatal embereknek szintén felteszi a kérdést: Akar-s-e meggyógyulni? Akarod-e lelkedet, szellemedet, továbbképezni? Erre az Otthon alkalmat nyújt. Valamint arra is, hogy a lakók idegen nyelveket sajátítsanak el. Hálát mondunk az Urnak, hogy munkánk nem hiábavaló munka.

Funk M.

Por és sár vagyunk. Oh akarjunk szobrászok lenni, kik e sártömböt az Ur Jézus képére formáljuk.

Szolgálat.

Minden methodista konferenciában van olyan segélyalap, amelyből elhalt prédikátorok özvegyeit és árváit segélyezik. Egyetlen egy prédikátor sem ér rá, hogy munkálkodása alatt földi kincseket is gyűjtsön, hogy ezekből éljen meg felesége s gyermekei, ha egyszer elszólítja az Ur az ő munkását. Tudjuk, hogy az Ur az özvegyek és árvák apja és gondozója. De azért magunknak is kell valamit tenni, hogy esetünkben is hűséges előjárói legyünk házunknak.

Jelen sorok célja az, hogy rámutassanak arra, miszerint a mi kis magyarországi missziói konferenciáknak is gondoskodni kell oly alapról, melyből elaggott, munkaképtelen prédikátorokat, azok feleségét, illetve özvegyét s árváit segélyezni lehessen. Hátha akad ami gyülekezeteinkben itt-ott egy-egy jótékonykodni szerető lélek, aki indítva érzi magát arra, hogy azon szolgálat fejében, amit Isten után, közvetlenül a prédikátortól kap, hálából erre a segélyalapra adja támogatását.

Aki ezen célra valamit áldozni kíván, illetékes prédikátorának adhatja át. Az év folyamán a gyülekezetekben erre a célra kollektát is gyűjtünk.

A jókedvű adakozóknak figyelmébe ajánlom ezen segélyalap támogatását.

Kreutzer K.

Március.

1. 16. Zsolt. I. Móz. 3. 21—33. 2. I. Kor. 1. 18—31. Móz. 6. 5—22. 3. I. Kor. 2. 1. Móz. 7. 4. I. Kor. 3. 1—15. I. Móz. 8. 1—12. 5. I. Kor. 3. 16—23. I. Móz. 8. 12—22. 6. I. Kor. 4. Jer. 28. 1—15. 7. Luk. 11. 14—28. Es. 5. 1—9. 8. 18. Zsolt. 1—7. I. Móz. 9. 8—17. 9. I. Kor. 6. 1—11. I. Móz. 11. 1—9. 10. I. Kor. 8. I. Móz. 12. 1—9. 11. I. Kor. 9. 1—14. I. Móz. 13. 12. I. Kor. 9. 15—27. I. Móz. 14. 1—20. 13. I. Kor. 10. 1—13. Esai. 52. 7—10. 14. Ján. 6. 1—15. Róm. 5. 1—11. 15. 19. Zsolt. I. Mór. 15. 16. I. Kor. 10. 14—33. I. Móz. 17. 1—9. 17. I. Kor. II. 17—34. I. Móz. 17. 15—22. 18. I. Kor. 12. 1—11. I. Móz. 18. 1—16. 19. I. Kor. 12. 12—31. I. Móz. 18. 17—33. 20. I. Kor. 13. 4. Móz. 21. 1—9. 21. Ján. 8. 46—59. Zsid. 9. 10—15. 22. 24. Zsolt. I. Móz. 19. 1—29. 23. I. Kor. 15. 1—11. I. Móz. 21. 1—21. 24. I. Kor. 15. 12—28. I. Móz. 22. 1—8. 25. I. Kor. 15. 29—49. I. Móz. 22. 9—19. 26. I. Kor. 15. 50—58. I. Móz. 23. 27. I. Kor. 16. Zak. 9. 8—12. 28. Máté. 21. 1—9. Til. 2. 5—11. 29. 25. Zsolt. I. Móz. 24. 1—16. 30. Zsid. 1—25. I. Móz. 24. 17—33. 31. II. Kor. 1. 1—14. I. Móz. 24. 34—39.